

Елена бързо го метна през шията си в няколко редици и се обърна към майка си:

— Прилича ли ми?

Гласът ѝ бе весел и безгрижен, очите ѝ светеха все тъй живо като преди. Нима се беше примирила? Нима беше забравила Никея? Царят въздъхна облекчено.

Ала Анна се обърна към него и каза с укор:

— Ами нашата Ирина? Ти забрави да донесеш нещо и за нея.

И тя погледна с топло благоволение младата девойка, погали нежно косите ѝ. Ала срещна надменния и враждебен взор на две очи, които ясно говореха:

„Не желая твоята милост... Предпочитам омразата ти.“

Радостните викове на Калиман и Тамара прекъснаха тежкото мълчание, което бе паднало между тях три сърца.

Когато след няколко дни царското войнство потегли на юг, през Хема, покрай брега на Дряновата река, Анна изпрати с кочията си бранниците няколко поприща надалеч, безсилна да отдели взор от заминаващите, без да иска да слуша молбите на сина ѝ и дъщеря си да се връща назад.

— Бран е това... — шепнеше тя като на себе си. — О!... Може всичко да се случи. Оставете ме, оставете ме още малко, дордето може да ги изпратя...

Нейната безпределна обич към Асена не бе намаляла през течение на толкова години. Напротив, закалена от общите борби, общите радости и скърби, тя бе станала яка като желязо, чиста като злато, обгорено през огъня на много изпитания.

Най-сетне тя слезе от кочията, застана посред друма, проследи с взор безкрайната върволица конници, стрелци, щитници, прашници и копиеносци — всички с нови шлемове, с чешки копия, милански ризници и дългнести щитове — дордето очите ѝ можеха да доловят и последния блясък на Асеновия шлем, дорде тропотът на ко-